TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2012. gada 2. februārī*

Apelācija — Dempings — Regula (EK) Nr. 1472/2006 — Tādu konkrētu Ķīnas un Vjetnamas izcelsmes apavu imports, kuriem ir ādas virsa — Regula (EK) Nr. 384/96 — 2. panta 7. punkts, 9. panta 5. punkts un 17. panta 3. punkts — Uzņēmuma, kas darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statuss — Individuāla pieeja — Atlase

Lieta C-249/10 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2010. gada 18. maijā iesniedza

Brosmann Footwear (HK) Ltd , Kouluna [*Kowloon*] (Ķīna),

Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd , Džunšaņa [*Zhongshan*] (Ķīna),

Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd , Guandžou [*Guangzhou*] (Ķīna),

Risen Footwear (HK) Co. Ltd , Kouluna,

ko pārstāv L. Riesmans [*L. Ruessmann*], A. Vilemss [*A. Willems*], S. de Knops [*S. De Knop*] un K. Dako [*C. Dackö*], advokāti,

apelācijas sūdzības iesniedzējas,

pārējie lietas dalībnieki –

Eiropas Savienības Padome, ko pārstāv J. P. Hikss [*J.-P. Hix*] un R. Šostaks [*R. Szostak*], pārstāvji, kam palīdz G. Berišs [*G. Berrisch*], *Rechtsanwalt*, un N. Šezete [*N. Chesaites*], *barrister*,

atbildētāja pirmajā instancē,

Eiropas Komisija, ko pārstāv T. Šarfs [*T. Scharf*] un H. van Vlīts [*H. van Vliet*], pārstāvji,

Confédération européenne de l'industrie de la chaussure (CEC),

personas, kas iestājušās lietā pirmajā instancē.

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], tiesneši J. Malenovskis [*J. Malenovský*], R. Silva de Lapuerta [*R. Silva de Lapuerta*], Dž. Arestis [*G. Arestis*] (referents) un D. Švābi [*D. Šváby*],

* Tiesvedības valoda – angļu.

ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*],

sekretāre S. Stremholma [*C. Strömholm*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 25. maija tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2011. gada 6. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā apelācijas sūdzībā *Brosmann Footwear (HK) Ltd* (turpmāk tekstā – "*Brosmann*"), *Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd*, *Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd* (turpmāk tekstā – "*Lung Pao*") un *Risen Footwear (HK) Co. Ltd* lūdz Tiesu atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2010. gada 4. marta spriedumu lietā T-401/06 *Brosmann Footwear (HK)* u.c./Padome (Krājums, II-671. lpp.; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums"), kurā tā ir noraidījusi prasību daļēji atcelt Padomes 2006. gada 5. oktobra Regulu (EK) Nr. 1472/2006, ar kuru uzliek galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, ko piemēro tādu konkrētu Ķīnas Tautas Republikas un Vjetnamas izcelsmes apavu importam, kuriem ir ādas virsa (OV L 275, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "apstrīdētā regula").

Atbilstošās tiesību normas

2 Tiesību normas, kas reglamentē to, kā Eiropas Savienība piemēro antidempinga pasākumus, ir ietvertas Padomes 1995. gada 22. decembra Regulā (EK) Nr. 384/96 par aizsardzību pret importu par dempinga cenām no valstīm, kas nav Eiropas Kopienas dalībvalstis (OV 1996, L 56, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Padomes 2004. gada 8. marta Regulu (EK) Nr. 461/2004 (OV L 77, 12. lpp.; turpmāk tekstā – "pamatregula").

3 Saistībā ar uzņēmuma, kas darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, statusa (turpmāk tekstā – "TES") piešķiršanas nosacījumiem pamatregulas 2. panta 7. punktā ir noteikts:

"7.

a) Importējot preces no valstīm, kuras nav tirgus ekonomikas valstis [..], parasto [normālo] vērtību nosaka, pamatojoties uz cenu vai salikto vērtību kādā trešā valstī ar tirgus ekonomiku, vai pamatojoties uz cenu, importējot preces no šīs trešās valsts uz citām valstīm, ietverot Kopienu, vai, ja tas nav iespējams, izmantojot jebkuru citu pieņemamu pamatojumu, ietverot cenu, kāda Kopienā ir faktiski samaksāta vai maksājama par līdzīgu preci, un kuru nepieciešamības gadījumā attiecīgi koriģē, ietverot pieņemamu peļņas procentu.

Attiecīgu trešo valsti ar tirgus ekonomiku izvēlas pieņemamā veidā, jo īpaši ņemot vērā visu to drošo informāciju, kas ir pieejama izvēles izdarīšanas laikā. Tāpat jāņem vērā arī termiņa ierobežojumi; un, ja nepieciešams, izmanto trešo valsti ar tirgus ekonomiku, kurā veic tādu pašu izmeklēšanu.

Īsi pēc izmeklēšanas uzsākšanas tajā iesaistītās puses tiek informētas par izvēlēto trešo valsti ar tirgus ekonomiku un tām atvēl 10 dienas piezīmju izteikšanai.

b) Veicot antidempinga izmeklēšanu attiecībā uz importu no Ķīnas Tautas Republikas [..], normālo vērtību nosaka atbilstīgi 1. līdz 6. punktam, ja, pamatojoties uz pienācīgi argumentētiem iesniegumiem, ko iesniedz viens vai vairāki izmeklēšanai pakļauti ražotāji, [..] iespējams pierādīt,

ka konkrētie ražotāji attiecībā uz līdzīgu produktu ražošanu un pārdošanu darbojas gandrīz pilnīgas tirgus ekonomikas apstākļos. Ja to nav iespējams veikt [ja tas tā nav], tad piemēro a) apakšpunkta noteikumus.

c) Saskaņā ar b) apakšpunktu pieprasījums ir jāiesniedz rakstveidā, un tajā ir jābūt pietiekamiem pierādījumiem par to, ka ražotājs darbojas tirgus ekonomikas apstākļos, tas ir, ja:

— uzņēmumu lēmumi par cenām, izmaksām un ieguldījumiem, piemēram, ietverot izejvielas, tehnoloģiju un darbaspēka izmaksas, produkcijas izlaidi, realizāciju un investīcijām, tiek pieņemti, reaģējot uz tirgus informāciju, kas atspoguļo pieprasījumu un piedāvājumu, bez valsts nozīmīgas iejaukšanās šai sakarā, un lielāko ieguldījumu izmaksas būtībā atspoguļo tirgus vērtības,

— uzņēmumiem ir viena, skaidri saprotama pamata grāmatvedības uzskaite, kuru pārbauda neatkarīgs revidents saskaņā ar starptautiskajiem grāmatvedības standartiem un ko izmanto visiem nolūkiem,

— uzņēmumu ražošanas izmaksas un finansiālo stāvokli neietekmē nozīmīgi izkropļojumi, kas mantoti no agrākās sistēmas, kurā nebija tirgus ekonomikas, jo īpaši attiecībā uz aktīvu nolietojumu, citiem norakstījumiem, bartera darījumiem un samaksu, kompensējot parādus,

— uz attiecīgajiem uzņēmumiem attiecas tiesību akti par bankrotu un īpašumtiesībām, kas garantē juridisku noteiktību un uzņēmumu darbības stabilitāti,

un

— valūtas konvertēšana notiek atbilstīgi valūtas kursam tirgū.

To, vai ražotājs atbilst iepriekšminētajiem kritērijiem, konstatē trīs mēnešu laikā pēc izmeklēšanas uzsākšanas pēc īpašām konsultācijām ar Padomdevēju komiteju un pēc tam, kad Kopienas nozarei ir bijusi iespēja izteikt savas piezīmes. Šis konstatējums paliek spēkā visu izmeklēšanas laiku."

4 Pamatregulas 3. panta ar virsrakstu "Zaudējumu [kaitējuma esamības] noteikšana" 1., 2. un 7. punktā ir noteikts:

"1. Ja nav norādīts citādi, ievērojot šo regulu, termins "zaudējumi" ["kaitējums"] nozīmē būtiskus zaudējumus [būtisku kaitējumu] Kopienas ražošanas nozarei, būtisku zaudējumu [būtiska kaitējuma] draudus Kopienas ražošanas nozarei vai šādas ražošanas nozares veidošanās būtisku aizkavēšanu, un to interpretē saskaņā ar šā panta noteikumiem.

2. Zaudējumu [kaitējuma esamības] noteikšanā pamatojas uz tiešiem pierādījumiem un objektīvi pārbauda gan a) importa par dempinga cenām apjomu un ietekmi uz līdzīgu preču cenām Kopienas tirgū, gan b) šāda importa turpmāko ietekmi uz Kopienas ražošanas nozari.

[..]

7. Tāpat arī pārbauda citus zināmos faktorus, ne tikai importu par dempinga cenām, kas vienlaikus rada zaudējumus [kaitējumu] Kopienas ražošanas nozarei, lai nodrošinātu to, ka saskaņā ar 6. punktu šādu pārējo faktoru radītie zaudējumi [kaitējums] netiek saistīti ar importu par dempinga cenām. Šajā sakarā apskatāmie faktori ietver [citstarp] to importēto ražojumu apjomu un cenu, kas nav preces par dempinga cenām, pieprasījuma samazināšanos vai izmaiņas patēriņa modelī, tirdzniecības ierobežojumus un konkurenci starp trešo valsti un ražotājiem Kopienā [trešās valsts un Kopienas ražotāju īstenoto ierobežojošu komercpraksi un konkurenci starp šiem ražotājiem], tehnoloģiju attīstību un Kopienas ražošanas nozares eksporta rezultātus un ražīgumu."

5 Saistībā ar antidempinga izmeklēšanas uzsākšanas nosacījumiem pamatregulas 5. panta 2.–4. punktā ir paredzēts:

"2. Saskaņā ar 1. punktu sūdzībā ietver pierādījumus par dempingu, zaudējumiem [kaitējumu] un cēloņsakarību starp importu, ko uzskata par importu par dempinga cenām, un zaudējumiem [kaitējumu], kurus uzskata par dempinga nodarītiem zaudējumiem [kaitējumu]. [..]

[..]

3. Ciktāl iespējams, Komisija pārbauda sūdzībā ietverto pierādījumu precizitāti un atbilstību, lai noteiktu, vai pietiek pierādījumu izmeklēšanas uzsākšanai.

4. Izmeklēšanu neuzsāk, ievērojot 1. punktu, ja vien, pamatojoties uz pārbaudi par to, kādā mērā tiek atbalstīta vai noraidīta Kopienas līdzīgās preces ražotāju izteiktā sūdzība [Kopienas līdzīgās preces ražotāji izsaka atbalstu sūdzībai vai iebildumus pret to], netiek konstatēts, ka sūdzību ir iesniegusi Kopienas ražošanas nozare vai tā ir iesniegta nozares vārdā. Uzskata, ka sūdzību ir iesniegusi Kopienas ražošanas nozare vai tā ir iesniegta nozares vārdā, ja šo sūdzību atbalsta tie Kopienas ražotāji, kuru kopējā saražotā produkcija veido vairāk nekā 50 % no kopējo saražoto līdzīgo preču apjoma, ko saražojusi tā Kopienas ražošanas nozares daļa, kas vai nu atbalsta, vai noraida [iebilst pret] sūdzību. Taču neuzsāk nekādu izmeklēšanu, ja tie Kopienas ražotāji, kuri nepārprotami atbalsta sūdzību, ražo mazāk nekā 25 % no kopējā saražoto līdzīgo preču apjoma, ko saražojusi Kopienas ražošanas nozare."

6 Saskaņā ar pamatregulas 9. panta 5. un 6. punktu:

"5. Ikreiz, kad konstatē, ka to preču imports, kas ievestas no visiem avotiem, ir imports par dempinga cenām un rada zaudējumus [kaitējumu], piemēro attiecīgu antidempinga maksājumu, nepieļaujot diskrimināciju, ja vien tas nav imports no avotiem, kuru piedāvātās saistības ir pieņemtas saskaņā ar šīs regulas noteikumiem. Ar regulu, ar ko piemēro maksājumu, nosaka katra piegādātāja maksājumu vai arī, ja tas nav iespējams, parasti 2. panta 7. punkta a) apakšpunkta minētajos gadījumos nosaka attiecīgās piegādātājvalsts maksājumu.

Ja piemēro 2. panta 7. punkta [a) apakšpunktu], individuālo maksājumu tomēr nosaka [var noteikt] eksportētājiem, kas, pienācīgi pamatojot, var pierādīt:

a) ka tie, ja firmas [..] pilnīgi vai daļēji pieder ārvalstniekiem [vai tās ir kopuzņēmumi], var brīvi repatriēt kapitālu un peļņu;

b) ka eksporta cenas un daudzumi, un pārdošanas noteikumi ir brīvi noteikti;

c) ka vairākums akciju pieder privātpersonām. Valsts ierēdņi, kas ir valdē vai ieņem galvenos amatus vadībā, ir mazākumā, vai arī ir jāpierāda, ka uzņēmējsabiedrība tomēr ir pietiekami neatkarīga no valsts iejaukšanās;

d) ka valūtas maiņas kursu pārrēķina atbilstīgi tirgus likmei; un

e) ka valsts iejaukšanās nepieļauj pasākumu apiešanu, ja individuālajiem eksportētājiem piemēro dažādas maksājuma likmes.

6. Ja Komisija ir ierobežojusi pārbaudi saskaņā ar 17. pantu, antidempinga nodeva [maksājums], ko piemēro precēm, kuras importē eksportētāji vai ražotāji, kas tika informējuši par sevi saskaņā ar 17. pantu, bet kuri netika iekļauti pārbaudāmo sarakstā, nepārsniedz vidējo svērto dempinga starpību, kas konstatēta izlasē pārbaudītajām pusēm. [..] Precēm, ko importē eksportētāji vai ražotāji, uz kuriem attiecas 17. pantā paredzētie individuālie noteikumi [individuālā pieeja], piemēro individuālās nodevas [maksājumus]."

7 Saistībā ar atlases metodi pamatregulas 17. panta 1. un 3. punktā ir paredzēts:

"1. Gadījumos, kad ir daudz sūdzības iesniedzēju, eksportētāju vai importētāju, preču vai darījumu veidu [preču veidu vai darījumu], izmeklēšanu var ierobežot ar pieņemamu pušu, produktu [preču] vai darījumu skaitu, ko nosaka, veicot statistiski derīgu atlasi, pamatojoties uz atlases laikā pieejamo informāciju, vai ar vislielāko pārstāvēto preču, pārdošanas vai eksporta apjomu, kādu ir iespējams pieņemami izpētīt atvēlētajā termiņā.

[..]

3. Gadījumos, kad pārbaudi ierobežo saskaņā ar šo pantu, tomēr ir jāaprēķina individuāla dempinga starpība katram sākotnēji neizvēlētam eksportētājam vai ražotājam, kurš ir iesniedzis nepieciešamo informāciju šajā regulā noteiktajā termiņā, izņemot gadījumus, kad eksportētāju vai ražotāju skaits ir tik liels, ka atsevišķas [individuālas] pārbaudes attiecīgi būtu pārmērīgi apgrūtinošas un neļautu savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu."

8 Pamatregulas 18. panta 3. un 4. punktā ir noteikts:

"3. Ja arī ieinteresētās puses iesniegtā informācija nav nevainojama visos aspektos, tā tomēr būtu jāņem vērā, ar noteikumu, ka neviens no trūkumiem nerada nevajadzīgus sarežģījumus precīza un pieņemama konstatējuma iegūšanai un ka informācija tiek iesniegta savlaicīgi un ir pierādāma, un attiecīgā puse lietas labā ir darījusi, ko spējusi.

4. Ja pierādījumi vai informācija netiek pieņemta, par iemesliem tūlīt informē šo pierādījumu vai informācijas iesniedzēju un dod iespēju sniegt turpmākus paskaidrojumus norādītajā termiņā. Ja paskaidrojumus atzīst par neapmierinošiem, konstatējumus izpauž un publicē, norādot šādu pierādījumu [vai informācijas] noraidīšanas iemeslus."

Tiesvedības priekšvēsture

9 Tiesvedības priekšvēsturi Vispārējā tiesa izklāstīja pārsūdzētā sprieduma 10.–42. punktā:

"10 Prasītājas [..] ir Ķīnā reģistrētas sabiedrības, kas ražo un eksportē apavus.

11 No Ķīnas importētie apavi ietilpa noteiktās Kombinētās nomenklatūras klasēs, uz kurām attiecās kvantitātes kvotu režīms, kura darbības termiņš ir beidzies 2005. gada 1. janvārī.

12 Eiropas Kopienu Komisija pēc sūdzības, ko 2005. gada 30. maijā bija iesniegusi *Confédération européenne de l'industrie de la chaussure* [turpmāk tekstā – "*CEC*"], uzsāka antidempinga procedūru attiecībā uz tādu noteiktu Ķīnas un Vjetnamas izcelsmes apavu importu, kuriem ir ādas virsa. Paziņojums par šīs procedūras uzsākšanu tika publicēts 2005. gada 7. jūlija *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* (OV C 166, 14. lpp.; turpmāk tekstā – "paziņojums par uzsākšanu").

13 Ņemot vērā lielo iesaistīto personu skaitu, paziņojuma par uzsākšanu 5.1. punkta a) apakšpunktā bija paredzēts piemērot pārbaudi izlases veidā saskaņā ar pamatregulas 17. pantu.

14 Prasītājas sazinājās ar Komisiju, 2005. gada 25. un 26. jūlijā sniedzot tai paziņojuma par uzsākšanu 5.1. punkta a) apakšpunkta i) daļā un e) apakšpunktā paredzēto informāciju, lai tās tiktu iekļautas atlasīto ražotāju eksportētāju sarakstā, ko šī iestāde bija ierosinājusi izveidot saskaņā ar pamatregulas 17. pantu, un lai tām tiktu piešķirts TES vai – ja šāds statuss netiktu piešķirts – lai tām tiktu piemērota individuāla pieeja (turpmāk tekstā – "IP").

15 2006. gada 23. martā Komisija pieņēma Regulu (EK) Nr. 553/2006 par pagaidu antidempinga maksājuma noteikšanu dažu tādu Ķīnas Tautas Republikas un Vjetnamas izcelsmes apavu ievedumiem, kuriem ir ādas virsa (OV L 98, 3. lpp.; turpmāk tekstā – "pagaidu regula").

16 Saskaņā ar pagaidu regulas preambulas devīto apsvērumu dempinga un kaitējuma izmeklēšana attiecās uz laikposmu no 2004. gada 1. aprīļa līdz 2005. gada 31. martam (turpmāk tekstā – "izmeklēšanas laikposms"). Pārbaude attiecībā uz faktoriem, kuri bija svarīgi kaitējuma novērtēšanai, attiecās uz laikposmu no 2001. gada 1. janvāra līdz 2005. gada 31. martam (turpmāk tekstā – "aplūkotais laikposms").

17 Ņemot vērā nepieciešamību noteikt normālo vērtību attiecībā uz Ķīnas un Vjetnamas ražotāju eksportētāju, kam nevarēja piešķirt TES, precēm, pārbaudes apmeklējums nolūkā noteikt normālo vērtību, pamatojoties uz datiem par analogu valsti – šajā gadījumā Brazīlijas Federatīvo Republiku –, tika veikts trīs Brazīlijas uzņēmumu telpās (pagaidu regulas preambulas 8. apsvērums).

18 No pagaidu regulas preambulas 10., 11., 40. un 41. apsvēruma izriet, ka attiecīgajās precēs būtībā ietilpst sandales, zābaki, ielas apavi un pilsētas apavi – visi ar dabīgās ādas vai mākslīgās ādas virsu. Turklāt no pagaidu regulas preambulas 12.–31. apsvēruma izriet, ka Komisija no attiecīgās preces definīcijas ir izslēgusi pēc speciālām tehnoloģijām izgatavotus sporta apavus (*Special Technology Athletic Footwear*, turpmāk tekstā – "*STAF*") un tajā iekļāvusi bērnu apavus. Saskaņā ar pagaidu regulas preambulas 38. apsvērumu visiem apaviem ar ādas virsu, lai gan tie aptver dažādus stilus un veidus, būtībā ir vienādas pamatīpašības, izmantojums un uztvere no patērētāju puses. Tātad saskaņā ar tās pašas regulas preambulas 39. apsvērumu visi šie apavu stili un veidi tieši konkurē un ir lielā mērā savstarpēji aizvietojami.

19 Līdz ar to Komisija pagaidu regulas preambulas 52. apsvērumā ir secinājusi, ka visu veidu apavi ar dabīgās ādas vai mākslīgās ādas virsu, ko ražo un pārdod attiecīgajās valstīs un Brazīlijā, un apavi, kurus Kopienas ražošanas nozare ražo un pārdod Kopienas tirgū, ir līdzīgi apaviem, kurus eksportē no attiecīgajām valstīm uz Kopienu.

20 Dempinga noteikšanas ietvaros Komisija ir izmantojusi pārbaudi atlases veidā. Saskaņā ar pagaidu regulas preambulas 55. apsvērumu no Ķīnas ražotājiem eksportētājiem, kas izteikuši vēlmi piedalīties pārbaudē, izmeklēšanas laikposmā 154 bija eksportējuši preces uz Kopienu. Saskaņā ar to pašu preambulas apsvērumu minētās sabiedrības sākotnēji tika uzskatītas par sabiedrībām, kas sadarbojas, un tika ņemtas vērā, veicot atlasi pārbaudei.

21 No pagaidu regulas preambulas 57. apsvēruma izriet, ka galu galā Komisija ir atlasījusi 13 Ķīnas ražotājus eksportētājus, kas pārstāvēja vairāk nekā 20 % no Ķīnas eksporta uz Kopienu apjoma. Saskaņā ar tās pašas regulas preambulas 59. apsvērumu, veicot minēto atlasi, tika ņemti vērā šādi kritēriji: pirmkārt, ražotāja eksportētāja lielums attiecībā uz eksporta pārdevumiem uz Kopienu un, otrkārt, ražotāja eksportētāja lielums attiecībā uz pārdevumiem iekšzemes tirgū. Attiecībā uz šo pēdējo kritēriju Komisija pagaidu regulas preambulas 60. apsvērumā ir norādījusi, ka ar pārdevumiem iekšzemes tirgū saistītie dati palielina atlases reprezentativitāti, sniedzot informāciju par cenām un izmaksām saistībā ar attiecīgās preces ražošanu un pārdošanu iekšzemes tirgos. Saskaņā ar pagaidu regulas preambulas 61. apsvērumu atlasītās Ķīnas sabiedrības pārstāvēja 25 % no eksporta uz Kopienu apjoma un 42 % no to eksportētāju pārdevumiem iekšzemes tirgū, kuri sadarbojās izmeklēšanā. Atbilstoši tam pašam preambulas apsvērumam *STAF* izslēgšana no attiecīgās preces definīcijas būtiski neietekmēja atlases reprezentativitāti.

22 Saskaņā ar pagaidu regulas preambulas 62. apsvērumu ražotājus eksportētājus, kuri netika atlasīti pārbaudei, informēja par to, ka katrs antidempinga maksājums attiecībā uz tiem tiks aprēķināts saskaņā ar pamatregulas 9. panta 6. punktu. Saistībā ar šo ražotāju eksportētāju pieprasījumiem aprēķināt individuālu dempinga starpību atbilstoši pamatregulas 9. panta 6. punktam un 17. panta

3. punktam Komisija pagaidu regulas preambulas 64. apsvērumā ir uzskatījusi, ka individuāla to pārbaude pārmērīgi apgrūtinātu tās uzdevumu un neļautu tai savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu. Šajos apstākļos dempinga starpību šiem ražotājiem noteica, pamatojoties uz atlasīto sabiedrību vidējo svērto dempinga starpību (pagaidu regulas preambulas 135. un 143. apsvērums).

23 Viena no 13 sākotnēji atlasītajām sabiedrībām nav atbildējusi uz antidempinga anketu, ko Komisija tām bija nosūtījusi (pagaidu regulas preambulas 63. apsvērums).

24 Attiecībā uz Kopienas nozares definīciju Komisija pagaidu regulas preambulas 150. apsvērumā ir norādījusi, ka sūdzības iesniedzēji pārstāv 42 % no kopējās attiecīgās preces Kopienas ražošanas. Saskaņā ar pagaidu regulas preambulas 65. un 151. apsvērumu Komisija ir atlasījusi 10 Kopienas ražotājus, pamatojoties uz to ražošanas apjomu un ģeogrāfisko atrašanās vietu. Atlasītie ražotāji pārstāv 10 % no sūdzības iesniedzēju ražošanas apjoma. Tātad ir ticis uzskatīts, ka 814 Kopienas ražotāji, kuru vārdā tikusi iesniegta sūdzība, veido "Kopienas ražošanas nozari" pamatregulas 5. panta 4. punkta izpratnē (pagaidu regulas preambulas 152. apsvērums).

25 Saistībā ar atlasīto Kopienas ražotāju identitāti Komisija ir norādījusi, ka dažiem no tiem ir klienti Kopienā, kuri iepērk preces arī Ķīnā un Vjetnamā un kuri tātad gūst tiešu labumu no attiecīgajiem ievedumiem. Līdz ar to minētie ražotāji ir "pretrunīgā stāvoklī", jo daži to klienti varētu būt neapmierināti, ka šie ražotāji ir iesnieguši vai atbalsta sūdzību par apgalvoto kaitējumu radošo dempingu. Tādējādi šie ražotāji uzskata, ka daži klienti varētu vērst pret tiem "kaitnieciskas darbības" un, iespējams, pat pārtraukt to komerciālās attiecības. Līdz ar to Komisija ir apmierinājusi lūgumu par konfidencialitātes ievērošanu attiecībā uz atlasītajām sabiedrībām saistībā ar to nosaukumu izpaušanu (pagaidu regulas preambulas 8. apsvērums).

26 Attiecībā uz līmeni, kurā ar pagaidu antidempinga maksājumiem būtu jāpanāk kaitējuma novēršana, Komisija pagaidu regulas preambulas 284. apsvērumā ir precizējusi, ka 2 % no apgrozījuma uzskatāmi par peļņu, ko Kopienas ražošanas nozare varētu gūt, ja nepastāvētu kaitējumu radošs dempings. Saskaņā ar to pašu preambulas apsvērumu tas atbilst augstākajam peļņas līmenim, ko Kopienas ražošanas nozare guva izmeklēšanas laikposmā, precīzāk, 2002. gadā, kad attiecīgo valstu tirgus daļa salīdzinājumā ar izmeklēšanas laikposmu bija salīdzinoši neliela.

27 Ar 2006. gada 7. un 12. aprīļa vēstulēm Komisija atbilstoši pamatregulas 14. panta 2. punktam un 20. panta 1. punktam nosūtīja prasītājām attiecīgi pagaidu regulas kopiju un dokumentu, kas ietver sīkāku informāciju par būtiskiem faktiem un apsvērumiem, ar ko ir pamatoti paredzētie pagaidu antidempinga maksājumi (turpmāk tekstā – "starpposma informācijas dokuments"). Komisija aicināja prasītājas iesniegt tai savus iespējamos apsvērumus par šiem dokumentiem līdz 2006. gada 8. maijam.

28 Ar 2006. gada 8. maija vēstulēm divas prasītājas – *Brosmann* [..] un *Lung Pao* [..] – nosūtīja Komisijai savas piezīmes par pagaidu regulu un starpposma informācijas dokumentu.

29 2006. gada 2. jūnijā Komisijas telpās notika *Lung Pao* un Komisijas sanāksme.

30 Ar 2006. gada 8. jūlija faksimilu Komisija atbilstoši pamatregulas 20. panta 2.–4. punktam nosūtīja prasītājām galīgo informācijas dokumentu par būtiskiem faktiem un apsvērumiem, ar ko ir pamatots priekšlikums noteikt galīgos antidempinga maksājumus. Komisija aicināja prasītājas nosūtīt tai savas piezīmes par galīgo informācijas dokumentu līdz 2006. gada 17. jūlijam.

31 Ar 2006. gada 28. jūlija vēstuli Komisija nosūtīja prasītājām papildu galīgo informācijas dokumentu.

32 Ar 2006. gada 17. jūlija un 2. augusta vēstulēm trīs prasītājas – *Brosmann*, *Seasonable Footwear (Zhongshan)* [*Ltd*], *Lung Pao*, kā arī *Novi Footwear (Far East) Pte Ltd* – nosūtīja Komisijai savas piezīmes par galīgo informācijas dokumentu un papildu galīgo informācijas dokumentu. Ar 2006. gada 7. augusta vēstuli cita prasītāja – *Risen Footwear (HK) Co.* [*Ltd*] – nosūtīja Komisijai savas piezīmes par papildu galīgo informācijas dokumentu.

33 2006. gada 5. oktobrī Eiropas Savienības Padome pieņēma [apstrīdēto] regulu [..]. Ar [minēto] regulu Padome ir noteikusi galīgo antidempinga maksājumu apavu ar dabīgās ādas vai mākslīgās ādas virsu importam, izņemot sporta apavus, *STAF*, čības un citus telpās valkājamus apavus un apavus ar aizsargplāksnīti purngalā, kuru izcelsmes valsts ir Ķīna un kuri atbilst vairākiem Kombinētās nomenklatūras kodiem (apstrīdētās regulas 1. pants). Galīgā antidempinga maksājuma likme, kas piemērojama neto cenai ar piegādi līdz Kopienas robežai pirms muitošanas, prasītāju ražotajiem apaviem tika noteikta 16,5 % apmērā. Saskaņā ar apstrīdētās regulas 3. pantu tā ir spēkā divus gadus.

34 Saistībā ar attiecīgo preci Padome ir apstiprinājusi Komisijas vērtējumu (skat. iepriekš 18. punktu), saskaņā ar kuru *STAF* būtu jāizslēdz no attiecīgās preces definīcijas, bet bērnu apavi būtu tajā jāiekļauj (apstrīdētās regulas preambulas 19. un 25. apsvērums). Padome savukārt ir noraidījusi lūgumus izslēgt no attiecīgās preces definīcijas sešus apavu veidus, tostarp pēc patentētām tehnoloģijām ražotus apavus. Attiecībā uz šo apavu kategoriju Padome ir norādījusi, ka patentētā tehnoloģija pati par sevi būtiski nemaina parastam lietojumam paredzētu apavu īpašības. Līdz ar to šie apavi joprojām konkurē ar attiecīgajām Kopienā ražotajām precēm (apstrīdētās regulas preambulas 37. apsvērums).

35 Attiecībā uz Ķīnas ražotāju atlases reprezentativitāti Padome apstrīdētās regulas preambulas 44. apsvērumā ir uzsvērusi, ka atlasītie uzņēmumi veido vairāk nekā 12 % no attiecīgās preces eksporta apjoma uz Kopienu no ražotājiem, kas sadarbojās izmeklēšanā. Tā kā pamatregulas 17. pantā nav paredzēts slieksnis attiecībā uz reprezentativitātes līmeni, attiecīgā atlase ir reprezentatīva minētās normas izpratnē.

36 Padome apstrīdētās regulas preambulas 46. apsvērumā ir precizējusi arī, ka izmantotās metodoloģijas mērķis ir nodrošināt, lai izlase būtu, cik vien iespējams, reprezentatīva un lai tajā pēc lielākā reprezentatīvā eksporta apjoma, ko varētu saprātīgi izmeklēt, tiktu iekļauti uzņēmumi ar reprezentatīviem pārdošanas apjomiem iekšzemes tirgū.

37 Attiecībā uz Kopienas ražotāju izlasi Padome apstrīdētās regulas preambulas 53.–59. apsvērumā ir noraidījusi visus iebildumus par tās reprezentativitāti un līdz ar to ir apstiprinājusi vērtējumus, ko Komisija bija sniegusi pagaidu regulā (skat. šā sprieduma 24. punktu).

38 Jautājumiem, kas saistīti ar vairāku sabiedrību iesniegtajiem pieprasījumiem piešķirt TES, par kuriem Komisija nebija paudusi viedokli, Padome ir veltījusi apstrīdētās regulas preambulas 60.–65. apsvērumu.

39 Atbilstoši minētajiem preambulas apsvērumiem apstāklis, ka Komisija nav atbildējusi atsevišķi uz katru tai iesniegto pieprasījumu šajā sakarā, nav pamatregulas pārkāpums. Gluži otrādi, tas atbilst pamatregulas 17. pantam. Minētajā pantā paredzētā atlases metode ir piemērojama arī gadījumā, kad liels iesaistīto sabiedrību skaits lūdz piešķirt vai nu TES, vai IP. Aplūkojamajā lietā ārkārtīgi lielā pieprasījumu skaita dēļ, ko iesniegušas iesaistītās sabiedrības, administrācijai, lai prasības, kas saistītas ar, cik vien iespējams, individualizētu lietas analīzi, saskaņotu ar obligāto termiņu ievērošanu, ir palikusi vienīgi iespēja izskatīt tikai tos pieprasījumus, ko iesniegušas atlasītās sabiedrības. Tas nozīmē, ka visām sabiedrībām, kas nav atlasītas, būtu jāpiemēro vidējā svērtā starpība, kas aprēķināta atlasītajām sabiedrībām. No tā izriet, ka sūdzības par administratīvo procesu, saskaņā ar kurām dempinga aprēķins nebija reprezentatīvs, arī būtu jānoraida.

40 Šie apsvērumi ir derīgi arī saistībā ar pieprasījumiem piešķirt IP.

41 Saistībā ar Kopienas ražošanas nozares definīciju Padome apstrīdētās regulas preambulas 157. apsvērumā ir uzsvērusi, ka neviens no sūdzības iesniedzējiem nav izvairījies no sadarbības izmeklēšanā. Pilnīgas anketas attiecībā uz kaitējumu tika nosūtītas tikai izlasē iekļautajiem Kopienas ražotājiem, un tas izriet no pašas atlases metodes būtības (apstrīdētās regulas preambulas 158. apsvērums).

42 Attiecībā uz līmeni, kurā ar galīgajiem antidempinga maksājumiem būtu jāpanāk kaitējuma novēršana, Padome apstrīdētās regulas preambulas 292. apsvērumā ir norādījusi uz datiem, ko sniegusi Kopienas ražošanas nozare pēc pagaidu maksājumu noteikšanas un kas liecināja, ka peļņas likme, kas ar pagaidu regulu bija noteikta 2 % apmērā (skat. šā sprieduma 26. punktu), būtu jāpārskata. Pamatojoties uz to, Padome ir noteikusi šo peļņas likmi 6 % apmērā no Kopienas ražošanas nozares apgrozījuma, precizējot, ka Kopienas ražošanas nozare šādu peļņas likmi bija sasniegusi saistībā ar apaviem, attiecībā uz kuriem nebija kaitējumu radoša dempinga."

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

10 Ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas [tolaik – Pirmās instances tiesa] kancelejā iesniegts 2006. gada 28. decembrī, prasītājas cēla prasību atcelt apstrīdēto regulu. Ar dokumentu, kas minētajā kancelejā iesniegts 2007. gada 26. martā, Komisija lūdza atļauju iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam. Ar dokumentu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2007. gada 5. aprīlī, *CEC* arī lūdza atļauju iestāties lietā Padomes prasījumu atbalstam. Ar 2007. gada 2. augusta rīkojumu Vispārējās tiesas otrās palātas priekšsēdētājs apmierināja Komisijas un *CEC* pieteikumus par iestāšanos lietā.

11 Pamatojot savu prasību, prasītājas izvirzīja astoņus pamatus, kas attiecīgi saistīti ar:

— pamatregulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunkta un 9. panta 5. punkta pārkāpumu, kā arī vienlīdzīgas attieksmes principa un tiesiskās paļāvības aizsardzības principa pārkāpumu;

— pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta un 18. panta pārkāpumu, kā arī tiesību uz aizstāvību pārkāpumu;

— acīmredzamu kļūdu vērtējumā un pamatregulas 5. panta 4. punkta pārkāpumu;

— acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kā arī pamatregulas 1. panta 4. punkta un 2. un 3. panta pārkāpumu;

— acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kā arī pamatregulas 17. panta un EKL 253. panta pārkāpumu;

— acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kā arī pamatregulas 3. panta 2. punkta un EKL 253. panta pārkāpumu;

— acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kā arī pamatregulas 3. panta 2. punkta pārkāpumu un

— acīmredzamu kļūdu vērtējumā, kā arī pamatregulas 9. panta 4. punkta pārkāpumu.

12 Lai noraidītu pirmos divus prasības pamatus, Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 77. un 78. punktā nosprieda, ka atlases metodes izmantošanas gadījumā neatlasītajiem uzņēmējiem ar pamatregulu nav piešķirtas beznosacījuma tiesības uz individuālās dempinga starpības aprēķinu. Vispārējā tiesa norādīja, ka šāda pieprasījuma apmierināšana ir atkarīga no Komisijas lēmuma attiecībā uz pamatregulas 17. panta 3. punkta piemērošanu. Vispārējā tiesa uzskatīja, ka, tā kā saskaņā ar pamatregulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunktu TES vai IP piešķiršanas mērķis ir tikai noteikt normālās vērtības aprēķina

metodi, lai aprēķinātu individuālās dempinga starpības, Komisijai nav pienākuma izskatīt neatlasīto uzņēmēju TES/IP pieprasījumus tad, ja tā, piemērojot pamatregulas 17. panta 3. punktu, secina, ka šādu starpību aprēķināšana pārmērīgi apgrūtinātu tās uzdevumu un neļautu tai savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu. Minētā sprieduma 92. punktā Vispārējā tiesa no tā secināja, ka, tā kā Komisija, neizskatot prasītāju TES/IP pieprasījumus, nav pieļāvusi kļūdu, tām nav pamata atsaukties uz pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunktā noteiktā trīs mēnešu termiņa nokavējumu, jo šis termiņš attiecas uz gadījumiem, kad Komisijai ir jāizskata minētie pieprasījumi.

13 Trešo prasības pamatu Vispārējā tiesa noraidīja, pārsūdzētā sprieduma 112. punktā nospriežot, ka ar Kopienas ražotāju paziņojumu, saskaņā ar kuru tie atbalsta sūdzību, pietiek, lai pierādītu sūdzības atbalsta esamību pamatregulas 5. panta 4. punkta izpratnē. Turklāt tā paša sprieduma 114. un 118. punktā Vispārējā tiesa uzskatīja, ka nekas neliedz Komisijai izmeklēšanā ņemt vērā pierādījumus, kas pēc to rakstura ir savācami pirms izmeklēšanas uzsākšanas, un ka aplūkojamajā gadījumā apstrīdētā regula tika pieņemta pamatregulā paredzētajā piecpadsmit mēnešu termiņā.

14 Ceturto pamatu, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā un pamatregulas 1. panta 4. punkta un 2. un 3. panta pārkāpumu, Vispārējā tiesa noraidīja, uzskatot, ka iestādes bija pareizi definējušas attiecīgo preci pagaidu regulā un apstrīdētajā regulā. Tāpat pārsūdzētā sprieduma 156. punktā Vispārējā tiesa noraidīja piekto prasītāju prasības pamatu, ar kuru prasītājas būtībā bija apstrīdējušas ražotāju eksportētāju izlases, kas sagatavota atbilstoši pamatregulas 17. pantam, reprezentativitāti, kā arī apstrīdētajā regulā šajā ziņā sniegto pamatojumu.

15 Saistībā ar sesto prasības pamatu Vispārējā tiesa tostarp pārsūdzētā sprieduma 164. punktā nosprieda, ka Komisijas rīcībā bija nepieciešamie dati, lai, pamatojoties uz kritērijiem, kas pēc Komisijas viedokļa bija visatbilstošākie, izveidotu Kopienas ražotāju izlasi. Tā kā prasītājas nav apstrīdējušas šo kritēriju atbilstību, Vispārējā tiesa secināja, ka to argumenti attiecībā uz atlases izveidi ir jānoraida. Tāpat pārsūdzētā sprieduma 173. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka prasītāju apgalvojumi attiecībā uz it kā falsificētiem datiem, ko esot iesniegušas divas Itālijas sabiedrības, var tikt uzskatīti par tādiem, kuriem ir nozīme, tikai tad, ja minētie dati var radīt šaubas par faktoriem, ko ņēmusi vērā Padome, lai konstatētu kaitējuma esamību.

16 Saistībā ar septīto prasības pamatu, kas attiecas uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā attiecībā uz sliktajiem Kopienas nozares eksporta darbības rezultātiem, pārsūdzētā sprieduma 192. punktā Vispārējā tiesa nosprieda, ka Padome apstrīdētās regulas preambulas 224. apsvērumā pareizi ir konstatējusi, ka lielākais Kopienas produkcijas apjoms bija paredzēts pārdošanai Kopienas tirgū un ka līdz ar to eksporta darbības rezultāti nevarēja radīt būtisku kaitējumu Kopienas nozarei. Tāpat pārsūdzētā sprieduma 196. punktā Vispārējā tiesa konstatēja, ka importa no citām trešajām valstīm ietekme nevar būt pamats apšaubīt cēloņsakarību starp importu par dempinga cenām un Kopienas nozarei nodarīto kaitējumu. Turklāt, kā Vispārējā tiesa to nosprieda minētā sprieduma 199. punktā, ja iestādes konstatē, ka preces, kas līdz šim bija pakļauta kvantitātes ierobežojumiem, imports pēc minēto ierobežojumu darbības termiņa beigām ir pieaudzis, tās var ņemt vērā šo pieaugumu, novērtējot Kopienas nozarei nodarīto kaitējumu. Tā paša sprieduma 200. punktā Vispārējā tiesa no minētā secināja, ka iestādes ir ņēmušas vērā vairākus faktorus attiecībā uz kaitējumu un cēloņsakarību, kas saistīti ne tikai ar izmeklēšanas laikposma pēdējo ceturksni, bet arī ar aplūkoto laikposmu.

17 Visbeidzot Vispārējā tiesa noraidīja arī astoto prasītāju prasības pamatu, saskaņā ar kuru apstrīdētajā regulā ietvertais Padomes vērtējums attiecībā uz līmeni, kurā ar galīgajiem antidempinga maksājumiem būtu jāpanāk kaitējuma novēršana, esot acīmredzami kļūdains, pārsūdzētā sprieduma 208. punktā nospriežot, ka Padome nav pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, pamatojoties uz peļņas normu, ko Kopienas nozare bija ieguvusi par citiem apaviem, nevis tiem, uz kuriem attiecās izmeklēšana, jo šie citi apavi ir pietiekami līdzīgi attiecīgajai precei.

Lietas dalībnieku prasījumi

18 Savā apelācijas sūdzībā apelācijas sūdzības iesniedzēji lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl Vispārējā tiesa nav atcēlusi apstrīdēto regulu un ir nospriedusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējām jāsedz tiesāšanās izdevumi Vispārējā tiesā;

— atcelt apstrīdēto regulu un

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas instancē un procesā Vispārējā tiesā.

19 Padomes prasījumi Tiesai ir šādi:

— galvenokārt – noraidīt apelācijas sūdzību;

— pakārtoti – nodot lietu Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai un

— pakārtotāk – noraidīt prasību un katrā ziņā piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt tiesāšanās izdevumus apelācijas instancē.

20 Komisija lūdz noraidīt apelācijas sūdzību un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējām atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

21 Savas apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirza deviņus pamatus, kas saistīti, pirmkārt, ar kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar pamatregulas 2. panta 7. punkta un 9. panta 5. punkta piemērošanu, otrkārt, ar kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta piemērošanu un pamatojuma nesniegšanu attiecībā uz trīs mēnešu termiņu, kurš ir ticis piemērots atlasīto Ķīnas ražotāju TES/IP pieprasījumiem, treškārt, ar kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar minētā 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta piemērošanu attiecībā uz to pašu termiņu, kāds ir ticis piemērots apelācijas sūdzības iesniedzēju TES/IP pieprasījumiem, ceturtkārt, ar pierādījumu sagrozīšanu, pamatojuma nesniegšanu un kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar tās pašas regulas 3. panta 2., 5. un 6. punkta, 4. panta 1. punkta un 5. panta 4. punkta piemērošanu un, piektkārt, ar kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar minētās regulas 6. panta 1. punkta piemērošanu. Pārējie četri apelācijas sūdzības pamati attiecas uz Vispārējās tiesas konstatējumiem par Kopienas ražotājiem nodarīto kaitējumu un ir saistīti, pirmkārt, ar kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar pamatregulas 3. panta piemērošanu un pierādījumu sagrozīšanu, otrkārt, ar kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar izmeklētājas institūcijas pienākumu rūpīgi un objektīvi izvērtēt visu atbilstošo informāciju, treškārt, ar EKL 253. panta pārkāpumu un, ceturtkārt, ar kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar pamatregulas 3. panta 7. punkta piemērošanu.

Par pamatiem, kas saistīti ar kļūdām tiesību piemērošanā saistībā ar pamatregulas 2. panta 7. punkta un 9. panta 5. punkta piemērošanu

22 Pirmie trīs apelācijas sūdzības pamati ir jāpārbauda kopā, jo tie attiecas uz apgalvotajām kļūdām apstrīdētajā regulā saistībā ar apelācijas sūdzības iesniedzēju TES/IP pieprasījumiem.

Lietas dalībnieku argumenti

23 Ar savu pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta un 9. panta 5. punkta piemērošanu, nospriežot, ka iestādēm nebija pienākuma nedz izskatīt apelācijas sūdzības iesniedzēju TES/IP pieprasījumus, nedz arī ņemt tos vērā kaut jebkādā veidā. Apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka, ja Ķīnas ražotājiem eksportētājiem izdevās pierādīt, ka tie atbilst šajās tiesību normās paredzētajiem nosacījumiem, pret tiem bija jāattiecas kā pret ražotājiem, kas veic uzņēmējdarbību citā valstī, kura nav šiem nosacījumiem neatbilstošo ražotāju valsts, proti, valsts, kurā nav tirgus ekonomikas. Pēc definīcijas šīs tiesību normas esot bijis iespējams piemērot tikai individuāli, jo tās nozīmējot, ka izvērtē ekonomiskus apstākļus, kuros darbojas katra sabiedrība atsevišķi. Apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot to TES/IP pieprasījumu tikai par pieprasījumu noteikt individuālu dempinga starpību pamatregulas 17. panta izpratnē. Katrā ziņā tie esot pieprasījuši atzīt faktu, ka tie darbojas "Ķīnā, kurā pastāv tirgus ekonomika", un līdz ar to piešķirt tiem ražotāju, kas darbojas šādos apstākļos, piemērojamo vidējo svērto maksājuma likmi. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka iestādes varēja pamatoti atsaukties uz apstākli, ka TES/IP pieprasījumu skaits ir tik liels, ka to pārbaude neļautu iestādēm savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu.

24 Attiecībā uz otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas norāda, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, neizvērtējot to apgalvojumu, saskaņā ar kuru iestādes ir pārkāpušas pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunktu, jo trīs mēnešu laikā pēc izmeklēšanas uzsākšanas nav pieņēmušas lēmumu par atlasīto Ķīnas ražotāju TES/IP pieprasījumu. Nesniedzot šajā sakarā nekādu pamatojumu, Vispārējā tiesa esot pārkāpusi savu pienākumu norādīt pamatojumu.

25 Ar savu trešo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatot, ka tās nevarēja atsaukties uz pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunktu saistībā ar to TES pieprasījumiem, jo trīs mēnešu termiņš "attiecas uz gadījumiem, kad Komisijai ir jāizskata" TES/IP pieprasījumi.

26 Padome uzskata, ka ar pirmo pamatu tiek atkārtots pirmajā instancē izvirzītais pamats, ko Vispārējā tiesa ir noraidījusi. Padome apgalvo, ka ir skaidrs, ka eksportētāji, kas nav atlasīti un kuru TES pieprasījums nav apmierināts, saskaņā ar pamatregulas 17. panta 3. punktu nevar iegūt individuālo dempinga starpību neatkarīgi no tā, vai tie ir vai nav reģistrēti tirgus ekonomikas valstī. Līdz ar to attiecībā uz valstīm, kurām nav tirgus ekonomikas, TES/IP mērķis ir ļaut atlasītajiem uzņēmumiem vai uzņēmumiem, kuru pieprasījums ticis apmierināts atbilstoši šim 17. panta 3. punktam, iegūt individuālo dempinga starpību. Katrā ziņā apelācijas sūdzības iesniedzējas neesot pieprasījušas tiesības uz individuālo dempinga starpību vai uz individuālo maksājuma likmi pirmajā instancē, un tātad to argumentācijai neesot nozīmes.

27 Komisija atgādina, ka galvenais apelācijas sūdzības iesniedzēju arguments ir tas, ka neatlasīto uzņēmēju TES/IP pieprasījumu izvērtēšana var būt lietderīga pat gadījumā, ja šie uzņēmējiem nav piešķirta individuālā dempinga starpība. Tās apgalvojot, ka šī izvērtēšana varētu būt lietderīga, ja līdz ar to attiecīgie uzņēmēji varētu iegūt maksājuma (vidējo svērto) likmi, kas noteikta atlasītajiem uzņēmējiem, kuriem piešķirts TES vai IP. Tomēr Vispārējā tiesa esot uzskatījusi – un apelācijas sūdzības iesniedzējas to neesot apstrīdējušas –, ka aplūkojamajā gadījumā tas nebija iespējams. Komisija uzskata, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas nav izvirzījušas nekādu argumentāciju, kas varētu pamatot iestāžu pienākumu izvērtēt katru TES/IP pieprasījumu pat gadījumā, ja iestādes nolemj izmantot atlases metodi, pienākumu, ko Vispārējā tiesa esot nepareizi piemērojusi.

28 Saistībā ar otro apelācijas sūdzības pamatu Padome un Komisija galvenokārt norāda, ka tas nav pieņemams, jo tas ir jauns pamats, kas pirmo reizi ir ticis izvirzīts apelācijas posmā.

29 Attiecībā uz trešo pamatu Padome uzskata, ka attiecīgais trīs mēnešu termiņš ir skaidri piemērojams "jautājumam, vai ražotājs atbilst TES kritērijiem". Ja šis jautājums nav ticis izskatīts, minētais trīs mēnešu termiņš neesot piemērojams. Komisija norāda, ka iestādēm nebija pienākuma izskatīt apelācijas sūdzības iesniedzēju TES/IP pieprasījumus tādu pašu iemeslu dēļ kā tie, kas norādīti atbildē uz pirmo apelācijas sūdzības pamatu. Līdz ar to šis pamats neesot pamatots.

Tiesas vērtējums

30 Vispirms ir jānorāda, ka pamatregulas 2. panta 7. punkta a) apakšpunktā ir noteikts, ka saistībā ar preču importu no valstīm, kuras nav tirgus ekonomikas valstis, atkāpjoties no noteikumiem, kas izklāstīti šī paša panta 1.–6. punktā, normālo vērtību principā nosaka, pamatojoties uz cenu vai salikto vērtību kādā trešajā valstī ar tirgus ekonomiku.

31 Tomēr saskaņā ar minētā panta 7. punkta b) apakšpunktu, veicot antidempinga izmeklēšanu attiecībā uz importu, tostarp no Ķīnas, normālo vērtību nosaka atbilstīgi pamatregulas 2. panta 1.–6. punktam, ja, pamatojoties uz pienācīgi pamatotiem iesniegumiem, ko iesniedz viens vai vairāki izmeklēšanai pakļauti ražotāji, saskaņā ar tā paša 7. punkta c) apakšpunktā paredzētajiem kritērijiem un procedūrām ir pierādīts, ka šie ražotāji attiecībā uz konkrētu līdzīgu produktu ražošanu un pārdošanu darbojas gandrīz pilnīgas tirgus ekonomikas apstākļos.

32 Ir jāuzsver, ka pierādīšanas pienākums ir ražotājam, kas vēlas iegūt TES saskaņā ar pamatregulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunktu. Šajā ziņā tā paša 7. punkta c) apakšpunkta pirmajā daļā ir noteikts, ka šāda ražotāja iesniegtajā lūgumā jābūt pietiekamiem pierādījumiem, tādiem kā tie, kas minēti šajā pēdējā tiesību normā, par to, ka ražotājs darbojas tirgus ekonomikas apstākļos. Attiecīgi Savienības iestādēm nav jāpierāda, ka ražotājs neatbilst paredzētajiem šā statusa piešķiršanas nosacījumiem. Savukārt šīm iestādēm ir jāizvērtē, vai attiecīgā ražotāja iesniegtie pierādījumi ir pietiekami, lai pierādītu, ka ir izpildīti minētā 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta pirmajā daļā paredzētie kritēriji, lai tam tiktu piešķirts TES, un Savienības tiesai ir jāpārbauda, vai šajā vērtējumā nav pieļauta acīmredzama kļūda.

33 Kā izriet no pārsūdzētā sprieduma 14. punkta, apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniedza Komisijai paziņojuma par uzsākšanu 5.1. punkta a) apakšpunkta i) daļā un e) apakšpunktā paredzēto informāciju, lai tām tiktu piešķirts TES vai – ja šāds statuss netiktu piešķirts – lai tām tiktu piemērota individuāla pieeja. Savienības iestādes nav veikušas minēto pieprasījumu individuālu izskatīšanu.

34 No apstrīdētās regulas preambulas 61. apsvēruma izriet, ka konkrētās iestādes, atsaucoties uz pamatregulas 17. pantu, ir uzskatījušas, ka, ņemot vērā atlases metodes būtību, eksportētājiem nevar tikt piemērota individuāla izvērtēšana. Minētajā preambulas apsvērumā tāpat ir precizēts, ka TES un IP pieprasījumu skaits bija tik liels, ka pieprasījumus izskatīt atsevišķi – kā tas citkārt reizēm tika darīts – nebija iespējams administratīvi. Savienības iestādes ir uzskatījušas, ka šajos apstākļos ir pamats visām neatlasītajām sabiedrībām vienādi piemērot vidējo svērto starpību, kas aprēķināta attiecībā uz visām atlasītajām sabiedrībām.

35 Pārsūdzētā sprieduma 72.–80. punktā Vispārējā tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzēju argumentus, saskaņā ar kuriem atbilstoši pamatregulai Komisijai bija jāizskata katrs individuāls TES un IP pieprasījums no uzņēmēja, kas reģistrēts valstī, kurā nav tirgus ekonomikas. Tādējādi pārsūdzētā sprieduma 78. punktā tā nosprieda, ka Komisijai nebija pienākuma izskatīt neatlasīto uzņēmēju TES/IP pieprasījumus tad, ja tā, piemērojot minētās regulas 17. panta 3. punktu, secināja, ka individuālo dempinga starpību aprēķināšana pārmērīgi apgrūtinātu tās uzdevumu un neļautu tai savlaicīgi pabeigt izmeklēšanu.

36 Tomēr Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanu, ciktāl tā ir uzskatījusi, ka Komisija nebija jāizskata ar pamatregulas 2. panta 7. punkta b) un c) apakšpunktu pamatotie TES pieprasījumi no neatlasītajiem uzņēmējiem.

37 Šajā ziņā ir jānorāda, pirmkārt, ka pamatregulas 2. panta 7. punkts ir daļa no šīs regulas normām, kas attiecas tikai uz normālās vērtības noteikšanu, savukārt šīs pašas regulas 17. pants, kas saistīts ar atlasi, ir daļa no normām, kas cita starpā attiecas uz pieejamajām dempinga starpības noteikšanas metodēm. Tātad runa ir par normām ar atšķirīgu saturu un mērķi.

38 Otrkārt, Komisijas pienākums pieņemt lēmumu par uzņēmēja, kas vēlas iegūt TES, pieprasījumu tieši izriet no pamatregulas 2. panta 7. punkta b) apakšpunkta. Ar šo tiesību normu ir paredzēts pienākums noteikt normālo vērtību atbilstoši šī paša panta 1.–6. punktam, ja, pamatojoties uz pienācīgi pamatotiem iesniegumiem, ko iesniedz viens vai vairāki ražotāji, tiek konstatēts, ka šie ražotāji darbojas gandrīz pilnīgas tirgus ekonomikas apstākļos. Šāds pienākums attiecībā uz ekonomikas apstākļu, kuros darbojas katrs ražotājs, noteikšanu saistībā ar konkrētas līdzīgas preces ražošanu un pārdošanu nav atkarīgs no veida, kādā tiek aprēķināta dempinga starpība.

39 Treškārt, saskaņā ar pamatregulas 2. panta 7. punkta c) apakšpunkta otro daļu jautājums par to, vai ražotājs atbilst tā paša 7. punkta c) apakšpunkta pirmajā daļā minētajiem kritērijiem, lai tam tiktu piešķirts TES, ir jāatrisina trīs mēnešu laikā pēc izmeklēšanas uzsākšanas.

40 Līdz ar to pirmie trīs pamati, ko izvirzījušas apelācijas sūdzības iesniedzējas tās pamatojumam, tiktāl, ciktāl tie ir balstīti uz pamatregulas 2. panta 7. punkta pārkāpumu, ir jāapmierina. Tādēļ ir jāatceļ pārsūdzētais spriedums un nav jāizskata pārējie apelācijas sūdzības pamati.

Par prasību pirmajā instancē

41 Atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 61. pantam, ja apelācijas sūdzība ir pamatota, Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu. Tā var pati taisīt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija. Tā tas ir šajā gadījumā.

42 Vispirms no šā sprieduma 36.–40. punkta izriet, ka Komisijai bija jāizskata pamatotie iesniegumi, ko tai iesniegušas apelācijas sūdzības iesniedzējas atbilstoši pamatregulas 2. panta 7. punkta b) un c) apakšpunktam, lūdzot tām piešķirt TES apstrīdētajā regulā aplūkojamās antidempinga procedūras ietvaros. Turpinājumā ir jākonstatē, ka nav izslēgts, ka šādas izskatīšanas rezultātā attiecībā uz apelācijas sūdzības iesniedzējām tiktu noteikts galīgais antidempinga maksājums, kurš atšķirtos no maksājuma 16,5 % apmērā, kas tām ir piemērojams atbilstoši apstrīdētās regulas 1. panta 3. punktam. No šīs pašas normas izriet, ka attiecībā uz vienīgo atlasīto Ķīnas uzņēmēju, kam piešķirts TES, ticis noteikts galīgais antidempinga maksājums 9,7 % apmērā. Kā izriet no šā sprieduma 38. punkta, ja Komisija būtu konstatējusi, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas darbojas gandrīz pilnīgas tirgus ekonomikas apstākļos, tām, ja individuālās dempinga starpības aprēķins nebūtu iespējams, būtu arī jāpiemēro pēdējā minētā likme.

43 Šajos apstākļos ir jāatceļ apstrīdētā regula daļā, kas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējām.

Par tiesāšanās izdevumiem

44 Tiesas Reglamenta 122. panta pirmajā daļā ir paredzēts, ka Tiesa lemj par tiesāšanās izdevumiem, ja apelācijas sūdzība ir pamatota un Tiesa lietā taisa galīgo spriedumu. Saskaņā ar šī paša reglamenta 69. panta, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā saskaņā ar tā 118. pantu, 2. punktu lietas dalībniekam, kam spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kam spriedums ir labvēlīgs. Minētā 69. panta 4. punkta pirmajā daļā ir noteikts, ka iestādes, kas

iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas, un tā trešajā daļā ir noteikts, ka Tiesa var nolemt, ka personām, kas iestājas lietā un kas nav tieši minētas šā punkta iepriekšējās daļās, savi tiesāšanās izdevumi jāsedz pašām.

45 Tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēju apelācijas sūdzība ir apmierināta un apstrīdētā regula ir atcelta daļā, kas attiecas uz tām, ir jāpiespriež Padomei atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesāšanās izdevumus gan pirmajā instancē, gan šajā tiesvedībā atbilstoši attiecīgajiem apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumiem. Turklāt ir jānospriež, ka Komisija un *CEC* sedz savus tiesāšanās izdevumus gan pirmajā instancē, gan šajā tiesvedībā.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2010. gada 4. marta spriedumu lietā T-401/06 *Brosmann Footwear (HK)* u.c./Padome;

2) atcelt Padomes 2006. gada 5. oktobra Regulu (EK) Nr. 1472/2006, ar kuru uzliek galīgo antidempinga maksājumu un galīgi iekasē pagaidu maksājumu, ko piemēro tādu konkrētu Ķīnas Tautas Republikas un Vjetnamas izcelsmes apavu importam, kuriem ir ādas virsa, daļā, kas attiecas uz *Brosmann Footwear (HK) Ltd*, *Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd*, *Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd* un *Risen Footwear (HK) Co. Ltd*;

3) Eiropas Savienības Padome atlīdzina tiesāšanās izdevumus, kas radušies *Brosmann Footwear (HK) Ltd*, *Seasonable Footwear (Zhongshan) Ltd*, *Lung Pao Footwear (Guangzhou) Ltd* un *Risen Footwear (HK) Co. Ltd* gan pirmajā instancē, gan šajā tiesvedībā;

4) Eiropas Komisija un *Confédération européenne de l'industrie de la chaussure* (*CEC*) sedz savus tiesāšanās izdevumus gan pirmajā instancē, gan šajā tiesvedībā.

[Paraksti]